

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. с чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по подадена жалба от Д. З. Т., ЕГН *****, чрез адв.П. Й. от САК, срещу Заповед за задържане на лице с рег. №228зз-1086/29.10.2022 г., издадена от полицейски орган: К. С. Х., заемащ длъжността „старши полицаи“ при 04 РУ-СДВР“, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“.

Жалбоподателят навежда доводи за неоснователност, незаконосъобразност и необоснованост на процесната заповед. Пзовава се на нарушени права на жалбоподателя, регламентирани в текстовете на чл.72, ал.4, чл.72, ал.2, т.6, б.„б“ и б.„г“, чл.73 и чл.74 от ЗМВР. Счита, че в процесната заповед е посочена единствено разпоредбата на чл.155а, ал.1 от НК, но липса описание на фактите и обстоятелствата, които да обосноват необходимост от задържането на жалбоподателя, като наред с това не става ясно дали е задържан за осигуряване пред компетентен орган или за извършване на процесуално-следствени действия. Във връзка с горното навежда доводи, че на жалбоподателя е връчена призовка за явяване в 04 РУ-СДВР в качеството на свидетел, но връчването на такава призовка не обосновава неговото задържане.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.Й. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени процесната заповед на посочените в жалбата основания.

Ответната страна по жалбата: К. С. Х., след приключване на съдебното следствие, не желае да вземе становище по същество на делото. В дадените обяснения заявява, че му е било разпоредено да задържи жалбоподателя от ОДЧ.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, въз основа на събраните по делото писмени доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, срещу годен за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество, е и основателна по следните съображения:

Със заповед за задържане на лице №228зз-1086/29.10.2022 г.,

издадена от К. С. Х. – старши полицаи при 04 РУ-СДВР, жалбоподателят Д. З. Т. е задържан на 29.10.2022 г. в 16:00 часа, за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 04 РУ-СДВР, и е освободен на 30.10.2022 г. в 11:30 часа. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, а като фактическо – във връзка с чл.155а, ал.1 от НК.

От събраните по делото писмени доказателства – процесната заповед, протокол за обиск на лице, декларация за уведомяване на задържан за правата му, разписка за върнати вещи, не става ясно при нито при какви обстоятелства е задържан жалбоподателя, нито на какво основание. Единствено от обясненията на ответната страна по жалбата се установява, че жалбоподателят, наред с още няколко лица, са били спрени в градинката на НДК от няколко момчета – „ловци на педофили“, от които получили информация, че са педофили, поради което били задържани за срок до 24 часа.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Обжалваната заповед е издадена от полицейски орган по смисъла на чл.57 от ЗМВР, видно от представеното удостоверение с рег. №513р-20698/23.02.2023 г., в кръга на предоставената му съгласно чл.72, ал.1 от ЗМВР компетентност, при спазване на изискванията за форма и съдържание, предвидени в чл.74, ал.1 и ал.2 от ЗМВР, но в нарушение на закона и неговата цел.

Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Действително за прилагането на тази принудителна административна мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на лицето в престъпен акт. Достатъчно е наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастно към него. При все това, дори и да са налице данни, които дават основание да се предположи, че задържаното лице може да е съпричастно към определено престъпление, предприетата спрямо него мярка трябва е обоснована и съразмерна с целта на закона.

Задържането е принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН, която е предназначена да предотврати и преустанови извършването на противоправно деяние, както и да предотврати и отстрани вредните последици от него. Целта на мярката по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено

по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения да се укрие или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване чрез заличаване или укриване на улики и/или лица или други действия, пречещи на работата на разследващите органи. В случая не е ясно защо жалбоподателят е задържан и с какво неговото задържане е допринесло за постигане на преследваната от закона цел. Безспорно в хипотезите на чл.72, ал.1, т.1-7 от ЗМВР, полицейският орган действа в условията на оперативна самостоятелност, но това не означава, че е освободен от задължението да обоснове необходимостта от задържането на лицето. Правомощията на органите на МВР да задържат за срок от 24 часа се упражняват само когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка, което в случая не е така.

По делото липсват данни жалбоподателят да се е укривал или да е възпрепятствал по някакъв начин действията на полицейските органи, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни оперативно-издирвателни мероприятия. По делото не са налице данни за образувано наказателно производство за извършено престъпление, по което жалбоподателят да е привлечен като обвиняем на датата, на която е задържан за срок от 24 часа. Следователно, процесната ПАМ е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 от АПК, който задължава административният орган да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като с издадения акт не се допуска засягане на правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законната цел. В случая заповедта превишава целта на закона, тъй като разкриването и предотвратяването на предполагаемото престъпно деяние не е налагало необходимостта от задържането на лицето, и съставлява акт на неоснователна принуда спрямо него.

В този смисъл, посочените в акта фактически обстоятелства, изчерпващи се само с посочване на разпоредбата на чл.155а, ал.1 от НК, не съответстват на материалноправните предпоставки по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и полицейският орган не е следвало да прилага процесната ПАМ, която се явява необоснована и непропорционална. В нарушение на закона, в издадената заповед не е посочено и какво е самото фактическо основание за издаване на заповедта, доколкото като такова са посочени само конкретни разпоредби от особената част на НК, но по никакъв начин не са описани фактите, които очертават

конкретно извършени действия от жалбоподателя, осъществяващи изпълнителното деяние на посоченото престъпление. Поради това обжалваната заповед е незаконосъобразна, като противоречаща на материалния закон и на целта на закона и следва да бъде отменена на това основание.

С оглед на изхода от делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на сторените от него разноси по делото. Такова изрично искане по делото не е направено своевременно от процесуалния му представител нито в жалбата, нито в хода на същество, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът